

Dagje Amsterdam

Langzaam komt de trein tot stilstand op het station. Sofie drukt op het knopje naast de deur. 'Kom pap, we moeten eruit!'

Als ze over het perron naar de uitgang lopen, knijpt ze papa even in zijn hand. 'Ik heb zo'n zin in vandaag, pap! Ik ben nog nooit in Amsterdam geweest!'

Papa heeft hier vandaag een vergadering. En omdat die maar heel kort duurt, mag Sofie mee. Want daarna gaan ze samen de hoofdstad bekijken.

'Het kantoor is vlakbij het station,' zegt papa. Sofie kijkt haar ogen uit. Wat lopen hier veel mensen!

'Pap... hoeveel mensen wonen er in Amsterdam?'

'Heel veel,' zegt papa. 'Ik geloof ongeveer achthonderdduizend.'

'Echt? Wauw... En in ons dorp?'

Papa schiet in de lach. 'Achtduizend. Dus dat is honderd keer zo weinig.'

Daar moet Sofie even over nadenken. Getallen vindt ze altijd zo moeilijk.

Even later staan ze voor een heel hoog gebouw. Sofie kijkt omhoog. 'Is hier uw vergadering?'

Papa knikt. 'Dit is de Rembrandtoren, het hoogste gebouw van Amsterdam. Mijn vergadering is op de dertigste verdieping.'

Sofie fronst haar wenkbrauwen. 'Zo hoog? Dan moeten we vast heel veel trappen lopen.' Ze zucht er al van.

Papa grinnikt. 'Nee joh, ze hebben natuurlijk liften gemaakt.'

O ja, natuurlijk. Wat dom van haar dat ze daar niet aan had gedacht.

Papa slaat zijn arm om haar heen. 'Kom, dan gaan we naar boven.'

Als ze op de dertigste verdieping uitstappen, komen ze in een hal met grote ramen. Sofie moet even met haar ogen knipperen als ze naar buiten kijkt. 'Wat zijn we hoog!'

Ze kan vanaf hier de hele stad zien. Diep onder haar ziet ze hele kleine auto's rijden, en kleine mensjes lopen.

Papa wijst naar een tafeltje waar wat stoelen omheen staan. 'Wacht jij daar even?' Hij geeft haar een kus, en dan verdwijnt hij ergens in het gebouw.

Sofie loopt naar het raam en kijkt over de stad.

'Vind je het mooi?' vraagt er opeens iemand achter haar. Ze schrikt ervan. Als ze zich omdraait, kijkt ze in het zwartste gezicht dat ze ooit heeft gezien. Het is een jonge meneer, die haar vriendelijke aankijkt. 'Weet je hoe hoog je nu bent?'

Sofie schudt haar hoofd. 'Honderd-twintig meter,' zegt de meneer. 'Ben je weleens eerder in Amsterdam geweest?'

'Nee, maar vandaag ga ik met papa alles bekijken,' antwoordt Sofie. 'Maar nu moet hij eerst even vergaderen, dus moet ik hier wachten.'

De meneer knikt. 'Zal ik je alvast wat vertellen?' Hij wijst naar beneden. 'Zie je daar dat water? Dat is de Amstel. Aan dat riviertje dankt Amsterdam zijn naam.'

'Hé, Amstel? Zo heten de biertjes die papa weleens drinkt!' zegt Sofie.

'Ja, dat bier komt uit Amsterdam.'

'Maar... eh... komt u ook uit Amsterdam?' vraagt Sofie.

De meneer grinnikt. 'Ik ben geboren in Egypte, maar ik woon al heel lang in Amsterdam. Weet je trouwens dat er in Amsterdam mensen uit maar liefst honderdtachtig landen wonen? Nergens op de wereld wonen er in één stad mensen uit zoveel verschillende landen bij elkaar.' De meneer blijkt nog veel meer van Amsterdam te weten en hij kan er heel leuk over vertellen.

Als Sofie een uurtje later met papa door de stad loopt, kan ze hem van alles over Amsterdam vertellen. 'Wat weet jij al veel van de stad!' lacht papa. 'Ik heb echt nog nooit zo'n goede gids gehad!'